

మోహోబాధోత్తరం

(తేట తెలుగు భాషలో)

సంస్కృత మూలం.
భగవాన్ వ్యాస మహర్షి.

తెలుగు మూలం:

శ్రీ నన్నయభట్టారకుడు

శ్రీ తిక్కన సోమయాజి

శ్రీ ఎర్రాప్రగడ.

(కవిత్రయం).

తెలుగు అనుసరణ

(కవిత్రయం పాద రేణువు)

Modali Venkata Subrahmanyam, B.A.,

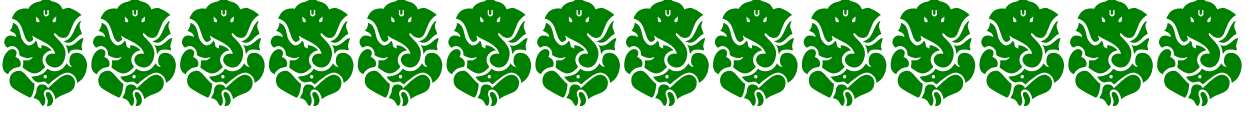
B.G.L.

2-31, chaitanyapuri,

Hyderabad-500060

South India.

Ph:040-24048104

మహా భారతం

ఆది పర్వము తృతీయాశ్వాసము

తరువాత ఆ కథకుడు (ఉగ్రశ్రవసుడు)
శౌనకాది మహామునులను చూచి ఇలా చెప్ప
సాగాడు.

సర్పయాగము అలా అర్ధాంతరంగా ముగిసి
పోయింది. జనమే జయుడు యాగాసికి పిచ్చేసిన
ఋత్విక్కులకు, బ్రాహ్మణులకు దక్షిణలు,
సంభావనలు ఇచ్చి సత్కరించాడు. ఆ యాగాసికి
వచ్చిన వ్యాస మహామునిసి, వైశంపాయనాది ఆయన
శిష్యులను, భక్తితో పూజించాడు.

ఒక రోజు, జనమేజయుడు, వ్యాస భగవా
నుడిని చూచి, "మహత్మా, మీ లాంటి పూజ్యులు,
భీష్ముడు లాంటి కురువృద్ధులు దగ్గర ఉండి కురు
సామ్రాజ్యాన్ని పంచే ఇచ్చారు కదా. వాయిగా

మహాభారతం

రాజ్యసుఖాలని అనుభవించక, పాండవులు, కౌరవులు ఎందుకు యుద్ధం చేసుకున్నారు. అసలు అన్నదమ్మల మధ్య కలహం ఎందుకు పుట్టింది. నా తాత ముత్తాల గురించి వినవలెనని కోరికగా ఉన్నది. దయచేసి వివరించండి" అని చేతులు జోడించి ప్రార్థించాడు.

అప్పుడు వ్యాస భగవానుడు తన పక్కనే ఉన్న వైశంపాయనుడిని చూచి "వైశంపాయనా, భారత కథను జనమేజయునకు చెప్పుము" అని ఆదేశించాడు.

తరువాత జనమేజయుడు, వైశంపాయనుని పూజించి, మహాభారత కథను వినడానికి బంధుమిత్ర పురోహిత సహితంగా కూర్చున్నాడు. అప్పుడు వైశంపాయనుడు, వ్యాస భగవానునికి నమస్కరించి, ఆయన ఆశీర్వాదం పొంది, మహాభారత కథను ఇలా చెపుతున్నాడు.

"జనమేజయా, ఈ మహాభారత కథ భగవాన్ వ్యాసుని చేత రచింపబడినది.

మహాభారతం

(ఇక్కడ మహాభారత కథను క్లుప్తంగా చెప్పబడింది. కాసి చెప్పిందే చెప్పడం అవుతుంది, దానిని ఇక్కడ చెప్పడంలేదు).

అందుకని ముందు మనము వ్యాసుడు ఎలా జన్మించాడు అని తెలుసుకుందాము.

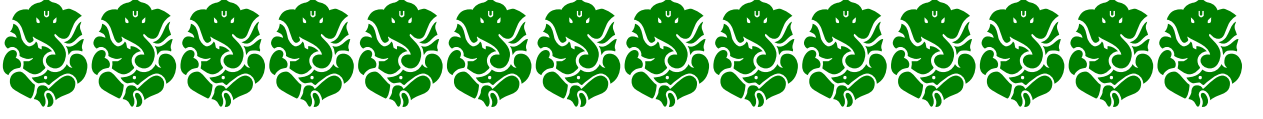
ఆ రోజుల్లో చేది దేశాన్ని వసువు అనే రాజు పరిపాలిస్తుండేవాడు. ఒక రోజు ఆ రాజు అడవికి వేటకు వెళ్లాడు. అక్కడ ప్రశాంతంగా తపస్సు చేసుకుంటున్న మహామునులను చూచాడు. వెంటనే వసువు కూడా, అక్కడే కూర్చుని తపస్సుచెయ్యడం మొదలు పెట్టాడు.

ఇది చూచి ఇంద్రుడు ఆయన దగ్గరకు వచ్చాడు. "మహారాజా, రాజ్యపాలన చెయ్యవలసినవాడవు ఈ తపస్సు ఏమిటి. నాతో స్నేహం చెయ్యి. నీకు దైవత్వం ప్రసాదిస్తున్నాను. నువ్వు రాజ్యపాలన చేసుకుంటూ, నా దగ్గరకు వస్తూ ఉండు" అని వరం ఇచ్చాడు.

మహాభారతం

ఇంద్రుడు వసువు కు ఏ ఆయుధ మున కు లొంగని, వాడని పుష్పములు కల, ఇంద్ర మాలను, దుష్ట శిక్షణ శిష్ట రక్షణ చేయు సామర్థ్యము గల ఒక "వేణుయష్టి" ని ప్రసాదించాడు. అప్పటినుండి వసువు ఆపిమానాన్ని ఎక్కి దేవలోకానికి వస్తూ పోతూ ఉన్నాడు. అందుకే అతనికి "ఉపరిచర వసువు" అని పేరు వచ్చింది. వసువు ప్రతి సంవత్సరం తన రాజ్యంలో ఇంద్రుని ఉత్సవాలు జరిపించాడు.

అతను నివసిస్తున్న నగరానికి పక్కనే శుక్తిమతి అనే నది ప్రవహిస్తూ ఉన్నది. ఆ నది పక్కనే కోలహలము అనే పర్వతము ఉన్నది. అతని నోయగంగా వంపులు తిరుగుతూ ప్రవహిస్తున్న ఆ నదిని చూచి కోలహలుడు మోజు పడ్డాడు. ఆ నదికి అడ్డంగా పడ్డాడు. ఒక రోజు అటుగా వస్తున్న వసువు ఇది చూచి, తన బలంతో ఆ పర్వతాన్నివైకిలే పాడు. అప్పటి దాకా, శుక్తిమతి నదికి, కోలాహల పర్వతానికి సంస్కం జరగడం వల్ల, వారికి గిరిక అనే కుమార్తె, వసు పదుడు అనే కుమారుడు జన్మించారు. ఆ ఇరువురిని శుక్తిమతి నది

మహాభారతం

వసువుకు కానుక గా ఇచ్చింది. వసువు సంతోషించి, గిరికను వివాహ మాడాడు. వసుపదుడిని తన రాజ్యానికి సేనాపతిగా నియమించాడు.

ఒక రోజు వసువు వేటకు వెళ్లాడు. అడవిలో ఉండగా, వసువుకు అందాల రాసి అయిన తన భార్య గిరిక గుర్తుకు వచ్చింది. ఆమెను తల్చుకుంటూ ఉంటే అతనికి వీర్యము (సెమెన్) పతనం అయింది. వెంటనే, వసువు ఆ వీర్యాన్ని ఒక ఆకు దొప్పలో సేకరించాడు. ఆ దొప్పను ఒక డేగ (eagle) మెడకు కట్టి, తన భార్య గిరికకు ఇవ్వమన్నాడు.

ఆ డేగ ఆ దొప్పను తీసుకొని ఆకాశంలో ఎగురుతూ ఉంటే, మరొక డేగ చూచింది. అదేదో తినే పదార్థం అని, దానిని తీసుకోడానికి ప్రయత్నించింది. రెండు డేగలకు పోట్లాట జరిగింది. ఈ గొడవలో ఆ వీర్యం ఉన్న దొప్ప యమునా నదిలో పడిపోయింది. అద్రీక అనే అస్పరస బ్రహ్మ దేవుడి శాపం వల్ల చేపగా మారి, యమునా నదిలో ఈత కొడుతూ ఉంది. ఆకు దొప్ప లోనుండి జారిన

మహాభారతం

వసువు వీర్యము, సరా సరి ఈ అప్పర స నోట్లో పడింది. అద్రిక గర్భం దాల్చింది.

ఒక రోజు జాలరలు వేసిన వలలో ఈ అద్రిక పడింది. జాలర్లు చేప రూపంలో ఉన్న అద్రికను కోసారు. అందులో నుండి, ఒక ఆడ బిడ్డ ఒక మగబిడ్డను చూచారు. పెంటనే అద్రిక అప్పర స గా మారి దేవలోకం వెళ్ళి పోయింది.

ఆ బిడ్డలను జాలర్లు తమ రాజైన దాశరాజుకు ఇచ్చారు. ఆ పిల్లలు పెరిగిపెద్ద వాళ్లు అయ్యారు. మగ బిడ్డ మత్స్య దేశానికి రాజయ్యాడు. ఆడపిల్ల మత్స్య గంధి అనే పేరుతో దాశరాజు ఇంటిలో పెరుగుతూ ఉంది. తండ్రి లేనపుడు యమునా నదిలో పడవ నడుపుతూ ఉంది.

ఒక రోజు వశిష్ట మహామునికి మనుమడు, శక్తి మహాముని కొడుకు అయిన పరాశర మహాముని యమునా నదిని దాటడానికి వచ్చాడు. పడవలో ఉన్న మత్స్యగంధిని చూచాడు. ఆమెను మోహించాడు. తనతో సంపర్కం జరపవలసిందిగా కోరాడు. ఆమె

మహాభారతం

భయపడింది. కాదు అంటే శాపంపెడతాడేమో అని వణికిపోయింది.

"మహాత్మా, నేను కన్యను. జాలరి పుత్రీకను. ఒళ్లంతా చేపల వాసన. మీరు తట్టుకోలేరు. నేను నా కన్యాత్వమును పోగొట్టుకొనిన, మరల నా తండ్రి మొహము ఎలా చూడగలను." అని చెప్పింది.

అప్పుడు పరాశరుడు "బాలా, నీవు జాలరి పుత్రీకవు కావు. వసురాజు వీర్యమునకు జన్మించిన దానవు. నీ కన్యాత్వము చెడకుండా నీతో సంగమించెదను." అని తన మహిమతో ఆమె ఒళ్లంతా ఒక యోజన దూరం సుగంధాలుపెదజల్లేట్టు చేసాడు. అప్పటినుండి ఆమె యోజన గంధి అయింది".

"మహాత్మా ఇది పట్టపగలు. మనం సంపర్కం జరిపితే అందరూ చూస్తారు" అని మరోసాకు చెప్పి తప్పించుకోబోయింది. దానికి పరాశరుడు, ఆకాశంలో మేఘాలను ఆవరింపచేసి, లోకమంతా చీకటిచేసాడు. ఇంక ఆమె చేనేది లేక పరాశరుడితో సంపర్కానికి ఒప్పుకుంది.

మహాభారతం

తత్ఫలీతంగా ఆ సత్యవతికి వ్యాసుడు జన్మించాడు.

పుట్టిన వెంటనే వ్యాసుడు తల్లికి నమస్కరించి "అమ్మానేను తపస్సుచేసుకోడానికి వెళుతున్నాను. నీకు అవసరం వచ్చినప్పుడు నన్ను తల్చుకో. నేను నీ వద్దకు వస్తాను" అని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు. ఆ వ్యాసుడే, వేదాలను విభజించాడు. మహాభారత కథను రచించాడు.

తరువాత, దేవ దానవ అంశలతో, భీష్ముడు మొదలైన కురు రాజులు పుట్టారు అని వైశంపాయనుడు జనమేజయునకు చెప్పగా, జనమేజయుడు "మహత్మా, దేవతల అంశలతో పుట్టిన వాళ్లు ఇలా రాజ్యం కోసం యుద్ధం చేసుకోడం ఏమిటి" అని అడిగాడు.

దానికి వైశంపాయనుడు ఇలా చెప్పాడు. జనమేజయా, పరశురాముడు ఇరవై ఒక్క సార్లు ఊత్రీయుల మీద యుద్ధం చేసి, లోకంలో ఉన్న ఊత్రీయులందరినీ చంపేసాడు. అప్పుడు వారిభార్యలందరూ, సంతానము కావాలెను అనే

మహాభారతం

కోరి కతో, అప్పటి ధర్మం ప్రకారం, ఉత్తమమైన బ్రాహ్మణుల అనుగ్రహంతో , పుత్ర సంతానాన్ని పొందారు.

మరల రాజ వంశాలు వృద్ధి చెందాయి. రాజులు ధర్మం తప్పకుండా పరిపాలించారు. సకాలంలో వానలు కురిశాయి. పంటలు వృద్ధి చెందాయి. ప్రజ ఆయుర్దాయం పెరిగింది. మరణాలు తక్కువ అయ్యాయి. భూ భారం ఎక్కువ అయింది.

భూదేవి బ్రహ్మ పిష్టు మహేశ్వరుల వద్దకు వెళ్లి భూభారాన్ని తగ్గించ మని వేడుకుంది. అప్పుడు దేవతల అంశలతో పాండవులు, ఇతర రాజులు జన్మించారు. రాక్షసుల అంశలతో శిశుపాలుడు, దుర్యోధనుడు మొదలైన వారు జన్మించారు. వీరి వలన మహాభారత యుద్ధం జరిగింది. 15 అక్షాహిణీల మంది చనిపోయారు. భూభారం తగ్గిపోయింది అని వివరించాడు వైశంపాయనుడు.

అప్పుడు జనమేజయుడు, మహాత్మా, దేవ

మహాభారతం

దానవులు ఈ భూమి మీద ఎలా జన్మించారో
పివరంగా తెలపండి అని అడిగాడు. దానికి
వైశంపాయనుడు ఇలా చెప్పసాగాడు.

జనమేజయా, ఈ సృష్టికి మూలం బ్రహ్మదేవుడు.
ఆయనకు ఆరుగురు మానసపుత్రులు. వారు మరీచి,
అంగీరసుడు, అత్రి, పులస్త్యుడు, పులహుడు,
క్రతువు.

(1) మరీచి కొడుకు కశ్యప ప్రజాపతి. బ్రహ్మదేవుడి
కుడిచేతి బొటన వేలి నుండి దక్షుడు అనే
పురుషుడు, ఎడమచేతి బొటన వేలి నుండి ధరణి
అనే స్త్రీ జన్మించారు. వారు ఇరువురికి వెయ్యి మంది
మహారుషులు జన్మించారు.

దక్షునికి యాభై మంది కుమార్తెలు
జన్మించారు. అందులో పదమూడు మందిని
కశ్యపునకు ఇచ్చాడు. వారిలో దితి అనే ఆమెకు
షోరణ్యకశిపుడు జన్మించాడు. షోరణ్యకశిపుని
కుమారుడు ప్రహ్లాదుడు. ప్రహ్లాదునికి ముగ్గురు
కొడుకులు. అందులో వీరోచనుడికి బలి

మహాభారతం

జన్మించాడు. బలీ కొడుకు బాణాసురుడు. దను
అనే స్త్రీకి 40 మంది దానవులు కలిగారు. అలా
దానవ సంతతి పుట్టింది. (ఇక్కడ మనకు
అవసరమైనంత వరకే రాస్తున్నాను. మిగిలినవి
వదిలేస్తున్నాను).

సింహిక అనే దానవ వసితకు రాక్షసు
జన్మించాడు. వసితకు అనూరుడు, గరుడుడు
జన్మించారు. అనూరుడికి సంపాతి, జటాయువు
పుట్టారు. కర్ణువకు శేషుడు, వాసుకి మొదలైన
పాములు పుట్టాయి.

(2) బ్రహ్మ మానస పుత్రులలో రెండవ వాడైన
అంగిరుసునకు, ఉతధ్యుడు, బృహస్పతి, సంవర్తుడు
అనే కొడుకులు పుట్టారు. బృహస్పతి దేవతలకు
గురువు ఐనాడు.

(3) అత్రి అనే మానస పుత్రునికి అనేక మంది
మహా మునులు జన్మించారు.

(4) పులస్త్యుడు అనే బ్రహ్మ మానస పుత్రునకు,

మహాభారతం

రాక్షసులు జన్మించారు.

(5) పులహుడు అనే మానస పుత్రునకు, కిన్నరలు, కింపురుషులు జన్మించారు.

(6) క్రతువు అనే మానస పుత్రునకు పక్షి జాతి పుట్టింది.

దేవుడు అనే మనువు కొడుకు ప్రజాపతి. ప్రజాపతికి అష్ట వసువులు జన్మించారు. అందులో ప్రభావసుడు అనే వసువుకు పిశ్చకర్మ జన్మించాడు.

బ్రహ్మ హృదయం నుండి భృగు మహర్షి జన్మించాడు. భృగుడి కొడుకు కపి. ఆ కపి కొడుకు శుక్రుడు. ఆ శుక్రుడు రాక్షసులకు గురువు.

భృగువు కు మారుడు చ్యవనుడు. చ్యవనుడి కొడుకు ఔర్వుడు. ఔర్వుడి కొడుకు జమదగ్ని. జమదగ్ని కొడుకు పరశురాముడు.

ఇంక భూలోకంలో పైన చెప్పిన దేవ దానవ

మహాభారతం

అంశలతో రాజులు జన్మించారు.

మహా విష్ణు అంశతో శ్రీకృష్ణుడు,

ఆది శేషుడి అంశతో బలరాముడు,

లక్ష్మీదేవి అంశతో రుక్మిణి,

అస్పరసల అంశలతో పదహారు వేల మంది
గోపికలు జన్మించారు.

ప్రభాసుడనే వసువు అంశతో భీష్ముడు,

బృహస్పతి అంశతో ద్రోణుడు జన్మించారు.

కామము, క్రోధము కలిసి అశ్వత్థామగా ద్రోణుడికి
పుట్టాడు.

మరుత్తల అంశలతో విరాటుడు, సాత్యకి,
ద్రుపదుడు జన్మించారు.

మహాభారతం

సిద్ధి,బుద్ధి, అంశలతో కుంతి, మాద్రీ పుట్టారు.

యమధర్మ రాజు, మాండవ్య మహా ముని శాపం
కారణంగా పేదురుడిగా జన్మించాడు.

ఏకాదశ రుద్రుల అంశలతో కృపాచార్యుడు,
సూర్యుని అంశతో కర్ణుడు జన్మించారు.

హంసుడు అనే గంధర్వుడు ధ్రుతరాష్ట్రుడు గా
జన్మించాడు.

మతి అనే దేవత గాంధారి గాపుట్టింది.

కలి అంశతో దుర్యోధను డు పుట్టాడు.

షోరణ్య కశిపుడు శిశుపాలుడుగా పుట్టాడు.

సంహ్లాదుడు శల్యుడిగా పుట్టాడు.

విప్రచిత్తి అనే దానవుడు జరాసంధుడుగా పుట్టాడు.

మహాభారతం

అశ్వపతి కృతవర్మ గా పుట్టాడు.

కాలనే మి కంసుడు గా జన్మించాడు.

గుహ్యకుడు శిఖండి గా పుట్టాడు.

మరుద్గణాంశతో పాండు రాజు పుట్టాడు.

యముడి అంశతో ధర్మరాజు, వాయుదేవుడి అంశతో
భీముడు, ఇంద్రుడి అంశతో అర్జునుడు, అశ్వినుల
అంశతో నకుల సహదేవులు పుట్టారు.

శ్రీ అంశతో ద్రౌపది జన్మించింది.

అగ్ని అంశతో ధృష్టద్యుమ్నుడు జన్మించాడు.

ఇంక భారత చక్రవర్తుల చరిత్ర సపిస్తరం గా
చెపుతాను వినండి. అసి జనమేజయుడికి వైశం
పాయనుడు చెపుతున్నాడు.

దక్షుడికు మార్తె అదితీ. ఆమె భర్త కశ్యపుడు

మహాభారతం

వారి కు మారుడు పివ స్వంతుడు. పివ స్వంతుడి కు మారుడు వైవ స్వత మనువు. వైవ స్వత మనువుకు, ఈ మానవ లోకంలోని నాలుగు వర్ణాలు, బ్రాహ్మణ, క్షత్రీయ, వైశ్య, శూద్రులు జన్మించారు.

చంద్రుడి కొడుకు బుధుడు. బుధుడి కు మారుడు పురూరవ చక్రవర్తి. కాసి ఆ చక్రవర్తి ధనాశా పరుడు. బ్రాహ్మణుల ధనాన్ని అపహరించాడు. ఇది బ్రహ్మ దేవునికి తెలిసింది. పిషయం ఏమిటో తెలుసుకొని రమ్మని సనత్కుమారుడు మొదలైన మహా మునులను పురూరవుని వద్దకు పంపించాడు బ్రహ్మ.

పురూరవుడు వారినీ గౌరవించక పోగా, పరిహసించాడు. దానికి ఆ మహామునులు కోపించి, అతనిని వెర్రి వాడు కమ్మని శపించారు.

పురూరవుని భార్య ఊర్వశి అనే అస్సర. వారికి ఆరుగురు కొడుకులు. అందులో ఆయుషుడు అనే పుత్రునకు ఐదుగురు కుమారులు జన్మించారు. వారిలో నహుషుడు చక్రవర్తి అయినాడు. నహుషుని

మహాభారతం

భార్య పేరు ప్రിയంవద. నహుషుని కొడుకు పేరు
యయాతీ. యయాతీకి శుక్రుడి కుమార్తె అయిన దేవయాసి
వలన ఇద్దరు కుమారులు, వృషపర్వుడు అనే
రాక్షరాజు పుత్రీక శర్మిష్ఠ వలన ముగ్గురు కుమారులు
కలిగారు. శుక్రుడి శాపం వలన యయాతీకి
ముసలితనం ఆవరించింది.

యయాతీ కొడుకులను పిల్చి, "కుమారులారా,
మీలో ఒక్కరు నా ముసలితనాన్ని తీసుకొని, మీ
యవ్వనాన్ని నాకు ఇస్తారా" అని అడిగాడు. పూరుడు
అనే కుమారుడు తన యవ్వనాన్ని తండ్రియయాతీకి
ఇచ్చి, అతని ముసలితనాన్ని తను గ్రహించాడు.

ఇక్కడ జనమేజయ మహారాజుకు ఒక సందేహం
వచ్చింది. "వైశంపాయన మహర్షీ, క్షత్రీయుడు, చక్రవర్తి
అయిన యయాతీ మహారాజు, బ్రాహ్మణుడు, రాక్షసులకు
గురువు ఐన శుక్రుని కుమార్తెను ఎలా పెళ్ళి
చేసుకున్నాడు. శుక్రుడు యయాతీకి ఎందుకు శాపం
ఇచ్చాడు" అని అడిగాడు. అప్పుడు వైశంపాయనుడు
ఈ విధంగా చెప్పసాగాడు.

మహాభారతం

"జనమేజయ మహారాజా, వృషపర్వుడు అనే రాక్షస రాజు ఉన్నాడు. ఆయనకు గురువు శుక్రాచార్యుడు. శుక్రాచార్యుని కుమార్తె దేవయాని. వృషపర్వుని కుమార్తె శర్మిష్ఠి.

దేవతలకు గురువు బృహస్పతి. బృహస్పతి కుమారుడు కచుడు. శుక్రాచార్యుని కి మృతసంజీవని విద్య తెలుసు. ఆ విద్యతో దేవాసుర యుద్ధంలో, చనిపోయిన రాక్షసులందరినీ తిరిగి బతికిస్తున్నాడు శుక్రాచార్యుడు. దానితో రాక్షసుల బలం పెరిగిపోతూ ఉంది.

దేవతలందరూ కచుని వద్దకు వెళ్లారు.

"ఓ కచుడా, మృతసంజీవని వలన, మనం ఎంత మందిని చంపినా, రాక్షసుల బలం తగ్గకుండా ఉంది. అందువలన నువ్వు శుక్రాచార్యుని వద్దకు వెళ్లి ఆ మృతసంజీవని విద్యను తెలుసుకొని రావాలి. దానికి ఒకే మార్గం ఉంది. శుక్రాచార్యుని కు తన కుమార్తె దేవయాని అంటే ఎంతో ప్రేమ. ఆమె కోసం ఏమైనా చేస్తాడు. నువ్వును ముందు ఆమె

మహాభారతం

అభి మానాన్ని పొంది, దాని ద్వారా ఆ మృత సంజీవని
విద్యను శుక్రుని వల్ల గ్రహించాతి" అని చెప్పారు.

దానికి కచుడు సరే అన్నాడు. దేవతల కోరిక
మేరకు శుక్రుని వద్దకు వెళ్లాడు. శుక్రాచార్యుడిని
చూచిన మస్కరించాడు.

"మహాత్మా, నేను దేవగురువు బృహస్పతి
పుత్రుడను. నా పేరు కచుడు అంటారు. నేను తమ
వద్ద విద్య అభ్యసింప వచ్చాను" అన్నాడు. దానికి
శుక్రుడు సంతోషించాడు. తన శిష్యుడు గా
చేర్చుకున్నాడు. ఇది మిగిలిన రాక్షసులకు
నచ్చలేదు. వారు ఎలాగైనా కచునికి అపకారం
తలపెట్టాలని నిశ్చయించారు. కచుడు మాత్రం
గురువు గారు చెప్పిన పనులన్ని చేస్తున్నాడు.
ముఖ్యంగా దేవయాని చెప్పిన పనులను శ్ర
ద్ధగాచేస్తూ ఆమె ప్రేమను పొందుతున్నాడు.

ఒక రోజు, కచుడు మిగిలిన రాక్షస శిష్యులు
అడవికి వెళ్లారు. ఇదే అదనుగా భావించి,
ఆ రాక్షసులు కచుడిని చంపి, ఆ శవాన్ని ఒక చెట్టుకు

కట్టే సారు. తరువాత ఆశ్రమానికి వెళ్లారు. ఎంత రాత్రి అయినా కచుడు రాలేదు. దేవయానికి కంగారు ఎక్కువ అయింది.

తండ్రి వద్దకు వెళ్లి "తండ్రి, రాత్రి చాలా పొద్దు పోయింది. అందరూ వచ్చారు కానీ కచుడు రాలేదు. అతనికి ఏమన్నా ఆపద కలిగిందేమో అని నాకు భయంగా ఉంది." అని చెప్పింది.

శుక్రుడు తన దివ్య దృష్టి తో చూచాడు. కచుడు చనిపోయాడని తెలిసింది. వెంటనే శుక్రుడు, దేవయాని కచుడు చచ్చిపడి ఉన్న చోటికి వెళ్లారు. శుక్రుడు తన మృతసంజీవని విద్యతో కచుడిని బ్రతికించాడు. దేవయాని సంతోషించింది. కచునితో ఆశ్రమానికి వచ్చారు.

కొన్ని రోజుల తరువాత, ఒక రోజు కచుడు, మిగిలిన రాక్షసులు పూలు తెచ్చేందుకు అడవికి వెళ్లారు. అక్కడ రాక్షసులందరూ కలిసి కచుడిని చంపేసారు. అతని శవాన్ని కాల్చి బూడిద చేసారు. ఆ బూడిదను మద్యంతో కలిపారు. ఆ మద్యాన్ని

మహాభారతం

గురువు గారు శుక్రుడికి ఇచ్చారు. ఇది తెలియక,
శుక్రుడు ఆ మద్యాన్ని సేపించాడు.

రాత్రి పొద్దు పోయింది. కచుడు రాలేదు. మరల
రాక్షసులు చంపే సారే మో అని దేవయాసికి
అనుమానం కలిగింది. తండ్రి వద్దకు వెళ్లి ఏడుస్తూ
ఉంది. అప్పటికే శుక్రుడు మద్యం మత్తులో ఉన్నాడు.

"పోనీలేమ్మా, బతికి ఉంటే వస్తాడు. చస్తే
ఉత్తమ లోకాలకు పోతాడు. ఎందుకు ఏడుస్తావు"
అన్నాడు.

దాసికి దేవయాసి "తండ్రి, అంగీరసుని
మనుమడు, బృహస్పతి పుత్రుడు అయిన కచుడు
రాక్షసులచేత చస్తే ఏడవకుండా ఎలా ఉండమంటావు.
కచుడు ఇంటికి వస్తే గాని నేను ఆహారం, నీళ్లు
ముట్టను" అని ఏడుస్తూ కూర్చుంది.

కూతురి ఏడుపు చూచి శుక్రుడు
చతించి పోయాడు. తన దివ్యదృష్టితో చూచాడు.
కచుడు ఎక్కడా కనపడలేదు. చూడగా, చూడగా,
బూడిద రూపంలో, మద్యంతో కలిసి తన కడుపులో

మహాభారతం

ఉన్న కచుడిసి చూచాడు.

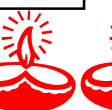
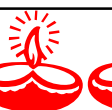
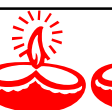
అప్పుడు తెలిసింది రాక్షసులు కచుడిసి చంపి,
బూడిద చేసి, మద్యంలో కలిపి తనతో త్రాగించారని.
చాలా బాధ పడ్డాడు.

"అహా! మద్యంఎన్ని అనర్థాలు కలిగిస్తుంది.
అందువల్ల నేటి నుండీ బ్రాహ్మణులు గాని, ఇతరులు
గాని మద్యపానం చేస్తే, వారికి పాపం
చుట్టుకుంటుంది. నరకానికి పోతారు" అని శాపం
పెట్టాడు.

(ఈ రోజుల్లో కూడా మద్య పానం వల్ల ఎన్నో
కుటుంబాలు సర్వ నాశనం అవుతున్నాయి.ఎన్నో
నేరాలు మద్యపానం మత్తులోనే జరుగుతున్నాయి.
ఆనాటి శుక్రాచార్యుల వారికి ఉన్న జ్ఞానం ఈనాటి
ప్రభుత్వాలకు లేదు. మద్యపానం నిషేధించరు. ఇది
చదివిన వారితో ఎవరికన్న మద్యపానం అలవాటు
ఉంటే , వారందరూ, మద్యపానాన్ని మాసి, వారికి,
వారి కుటుంబాలకు మేలు చేసుకుంటారని నా
కోరిక).

మహాభారతం

వెంటనే, తన మృత సంజీవని విద్యతో తన పొట్టలో ఉన్న కచుడిని బతికించాడు. అప్పుడు పొట్టలోనుండి కచుడు "మహాత్మా, మీదయవలన నేను బతికాను. కాని నేను ఎలా బయటకు రావాలి" అని అడిగాడు.

శుక్రుడు ఆలోచనలోపడ్డాడు. కచుడు తన పొట్ట చీల్చుకొని బయటకు వస్తే తను చచ్చిపోతాడు. మరల తను బతకాలంటే కచుని కి మృత సంజీవని విద్య రావాలి. అందుకని తన పొట్టలో ఉన్న కచుని కి మృత సంజీవని విద్య ఉపదేశించాడు. వెంటనే కచుడు గురువుగారైన శుక్రుని పొట్ట చీల్చుకొని బయటకు వచ్చాడు. శుక్రుడు చనిపోయాడు. కచుడు మృత సంజీవని విద్య చేత శుక్రుని బతికించాడు. ఆ పిధంగా కచుడు శుక్రుని వలన మృత సంజీవని విద్యను సంపాదించాడు.

కొంత కాలం గడిచింది. వచ్చిన పని అయిపోయింది కాబట్టి ఇంక తను వెళ్లిపోతానన్నాడు కచుడు. శుక్రుడు సరే అన్నాడు కాని దేవయాని

మహాభారతం

మాత్రం ఒప్పుకోలేదు. కచుడు పెళ్లిపోతాడు అనే మాట పిసి ఏడ్చింది.

కచుని చూచి "నీకు పెళ్లి కాలేదు. నాకూ పెళ్లి కాలేదు. నేను నిన్ను ప్రేమించాను. నా తండ్రి వలన నువ్వు మృత సంజీవని వేద్య స్వీకరించావు. ఆయన కు మార్తెనైన నన్ను కూడా స్వీకరించు" అని అడిగింది.

దానికి కచుడు "అమ్మా దేవయాని. నీ తండ్రి నాకు గురువు. అనగా నాకు పితృ సమానుడు. ఆయన పుత్రీకవు నువ్వు నాకు నోదరీ సమానురాలవు. ఇది ధర్మం. అందువలన నన్ను పెళ్లి చేసుకోమనడం నీకు తగదు." అని అన్నాడు.

దానికి దేవయాని కోపించి "అట్టైన నా తండ్రి వలన నువ్వు పొందిన మృత సంజీవని వేద్య నీకు పని చేయదు" అని శాపం ఇచ్చింది.

కచుడు దేవయానిని చూచి "నోదరీ, మృత సంజీవని నాకు పని చెయ్యక పోయినా, నేను

మహాభారతం

మరొక రికి ఉపదేశిస్తే, వాళ్లకు పని చేస్తుంది కదా. కాసి నేను నీకు శాపం ఇస్తున్నాను. నువ్వు ధర్మం తప్పి, నన్ను పెళ్లాడమని కోరావు కాబట్టి నీకు బ్రాహ్మణుడితో పివాహం కాదు" అని ప్రతి శాపం ఇచ్చాడు. తరువాత కచుడు దేవలోకం వెళ్లి పోయాడు.

(ఇక్కడ మనం ఒక పిషయం గమనించాలి. ఈ రోజుల్లో, school or college students వాళ్లకు పిద్య చెప్పే గురువులైన lecturers ను ప్రేమించడం ఒక ఫాషన్ అయిపోయింది. వీటి మీద సినిమాలు కూడా వస్తున్నాయి. అంటే ఒక అమ్మాయి తనకు చదువు చెప్పే గురువును ప్రేమిస్తుందంటే తన తండ్రినే కామిస్తున్నదని అర్థం ఇది తప్పు అనే, చెయ్యకూడదనీ, అధర్మమని ఈ నాటి యువకులకు, యువతులకు తెలియదు. చెప్పే వాళ్ళూ లేరు. వినే వాళ్ళూ అంతకన్నా లేరు. కొన్ని వేల ఏళ్ల క్రితం ఈ ధర్మం ఉందని కచుని కథ వలన మనకు తెలుస్తూ ఉంది. ఈ పిషయం ఈ నాటి పిద్యార్థులకు, వారి గురువులకు తెలియాలి అవసరం ఎంతైనా ఉందని అభిప్రాయము).

మహాభారతం

ఒక రోజు రాక్షసరాజు వృషపర్వుని కూతురు శర్మిష్ఠ, గురువు గారి కూతురు దేవయాని తోనూ, తన వెయ్యి మంది పరిచారికలతోనూ విహారికి అడవికి వెళ్ళింది. అక్కడ ఒక కొలనులో అందరూ బట్టలు వేసి గట్టున పెట్టి జలకాలాడుతున్నారు. ఇంతలో గట్టిగా సుడి గాలి వీచింది. ఆ గాలికి గట్టు మీద పెట్టిన బట్టలన్నీ కలిసిపోయాయి.

తరువాత శర్మిష్ఠ, దేవయాని, మిగిలిన పరిచారికలు కొలనులో నుండి బయటకు వచ్చారు. బట్టలన్నీ కలిసిపోవడంతో, దేవయాని బట్టలు శర్మిష్ఠ వేసుకుంది. కాని శర్మిష్ఠ బట్టలు మాత్రం దేవయాని వేసుకోలేదు.

"నేను నీ తండ్రికి గురువుగారైన శుక్రుని కూతురిని. బ్రాహ్మణ కులంలోపుట్టిన కన్యను. నీవు విడిచిన మలిన వస్త్రాలను వేసుకుంటానా" అని అడిగింది.

మహాభారతం

దానికి శర్మిష్ఠకు కోపం వచ్చింది.

"నీ తండ్రి నా తండ్రిని సేపిస్తూ ఆశీర్వాదిస్తూ బతికే ఒక బ్రాహ్మణుడు. ఆ బ్రాహ్మణుడికూతురి పి నువ్వు గొప్పదానివా? నీవు పిడిచిన వస్త్రం నేను కట్టుకోగా లేనిది నువ్వు నేను పిడిచిన వస్త్రం కట్టుకోవా?" అని నిందించి, దేవయానిని ఒక పాడు బడ్డ నూతిలో తోసింది. తరువాత తన పరిచారి కలతో వెళ్లిపోయింది.

యయాతి మహారాజు అదే అడవికి వేటకు వచ్చాడు. నీటి కోసం ఆ బావి దగ్గరకు వచ్చాడు. బావిలో ఏడుస్తూ ఉన్న దేవయానిని చూచాడు. తన చేతినీ అందించి పైకి లాగాడు. దేవయాని పైకి వచ్చింది.

"వసితా, నీవు ఎవరవు? ఈ నూతిలో ఎందుకు పడ్డావు?" అని అడిగాడు.

దానికి దేవయాని "మహారాజా, నా పేరు దేవయాని. రాక్షస గురువైన శుక్రాచార్యుల వారి పు

మహాభారతం

త్రీకను. ప్రమాద వశాత్తు ఈ బాపిలో పడ్డాను. నీ దయ వలన నీ చెయ్యి పట్టుకొని పైకి వచ్చాను" అని బదులు చెప్పింది. తరువాత యయాతి తన నగరానికి వెళ్ళి పోయాడు.

ఇంతలో దేవయాని పరిచారిక ఘోర్ణిక అను పేరు కలది దేవయానిని వెదకుచూ అక్కడకు వచ్చింది.

దేవయాని పరిచారికను చూచి "నేను వృషపర్వుడి నగరానికి రాను. నువ్వు వెళ్ళి నా తండ్రితో నాకు శర్మిష్ఠ చేసిన అవమానము తెలుపుము" అని చెప్పి పంపింది.

ఈ విషయం తెలిసి శుక్రుడు వెంటనే దేవయాని ఉన్న చోటుకు వచ్చాడు.

"అమ్మా దేవయాని, నీకు కోపం తగదమ్మా. ఎన్నోయగ్నాలు, యాగాలు చేసిన వారికంటే, కోపము లేని వాడే గొప్పవాడమ్మా. ఇతరులు మన మీద కోపించినా, అవమానించినా, దానిని మనసులో

మహాభారతం

పెట్టుకోకుండా స్నేహంగా ఉండటమే పరమధర్మం అమ్మా. కాబట్టి కోపం బుద్ధిమంతులకు తగదు. శర్మిష్ఠినీ కంటే వయసులో చిన్నది. దానితో నీకేమిటి. ఇంటికి పోదాము రా అమ్మా" అన్నాడు శుక్రుడు.

(ఇక్కడ శుక్రుడు మంచి వారికి కోపం తగదు అని చెప్పాడు. కోపములేనివాడే గొప్పవాడు అని నొక్కిచెప్పాడు. మహారుషి శమీకుడు కూడా, తన కొడుకు శృంగితో కోపము సర్వ అనర్థాలకు మూలము అంటాడు. అలాగే భగవద్గీతలోకూడా "క్రోధాద్భవతి సమ్మోహః సమ్మోహత్ స్మృతి విభ్రమః స్మృతి భ్రంశాద్బుద్ధి నాశో బుద్ధినాశాత్ ప్రణశ్యతి." అనగా కోపం వలన ఆవేశం పుడుతుంది, ఆవేశం, వస్తే తన్ను తాను మరిచిపోతాడు. మంచి చెడు వివేకం నశిస్తుంది. ఈ స్థితిలో అనరాసి మాటలు అంటాడు చెయ్యరాని పనులు చేస్తాడు. దాని ఫలితంగా మనుష్యుడు చెడిపోతాడు.

కాబట్టి, కోపము సర్వ అనర్థాలకు మూలము అని, శాంతమే సౌఖ్యదాయకమనీ ఆనాడే శమీక

మహాభారతం

మహర్షి, శుక్రుడు, శ్రీ కృష్ణుడు చెప్పారు. మన కాలంలో కూడా, "శాంత ము లేక సౌఖ్యము లేదు" అని త్యాగ రాజు తన కృతుల్లో వీని పించాడు. కాబట్టి మనం కోపం తగ్గించుకొని, వీలుంటే పూర్తిగా మానివేసి, శాంతంగా బతకాలని కోరుకుందాము. ఇదే విషయం మన పిల్లలకు కూడా చెప్పదాము).

శుక్రుడు ఎంత చెప్పినా దానికి దేవయాని ఒప్పుకోలేదు. "నాకు అవమానం జరిగిన చోట నేను ఉండను. వేరే ఎక్కడికన్నా వెళతాను" అని తండ్రి అయిన శుక్రుడితో చెప్పింది.

"అమ్మ నువ్వులే కుండా నేను కూడా ఈ నగరంలో ఉండలేను నేను కూడా నీ వెంటనే ఉంటాను" అన్నాడు శుక్రుడు.

ఇంతలో ఈ విషయాలన్నీ తెలుసుకున్న వృషపర్వుడు వెంటనే శుక్రాచార్యులు, దేవయాని, దగ్గరకు వచ్చాడు.

"గురుదేవ నీ దయచేతనే కదా మా రాక్షస

మహాభారతం

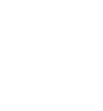
జాతీ అంతా బతుకుతున్నది. లేకపోతే మేము అందరం మరణించవలసిన వారమే కదా. అందుకని ఈ రాజ్యము, ఈ సంపదలు మీపి. మీకు ఏమి కావాలో అడగండి." అని ప్రాధేయపడ్డాడు.

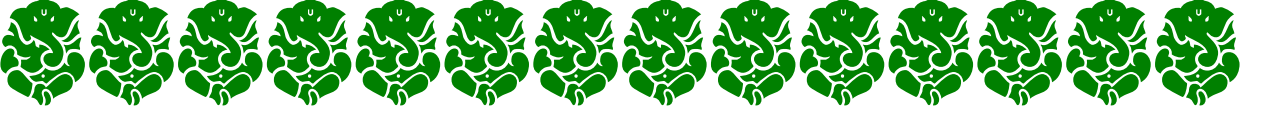
శుక్రుడు దేవయాని మొహం చూచాడు. దేవయాని వృషపర్వునితో "నీ కూతురు శర్మిష్ఠ, ఆమె వెయ్యి మంది పరిచారికలు ఈ రోజు నుండి నాకు పరిచారికలుగా ఉండాలి" అని చెప్పింది. వృషపర్వుడు దానికి ఒప్పుకున్నాడు. వెంటనే తన కూతురు శర్మిష్ఠను, ఆమె వెయ్యి మంది పరిచారికలను దేవయానికి పరిచారకులుగా నియమించాడు. అప్పటి నుండి చక్రవర్తి కుమార్తె శర్మిష్ఠ, శుక్రుని కూతురైన దేవయానిని సేవిస్తూ ఉంది.

ఒక రోజు దేవయాని, శర్మిష్ఠ తోనూ, మిగిలిన పరిచారికలతో, అదే వనానికి విహారానికి వెళ్ళింది. మరల యయాతి మహారాజు అదే వనానికి వేటకు వచ్చాడు. వీరందరినీ చూచాడు. దేవయానిని చూచి "బాలా, ఇది వరకు నేను నీన్ను చూచినాను.

మహాభారతం

వీరందరూ ఎవరు?" అని అడిగాడు.

దానికి దేవయాని, "మహారాజా, నేనెవరో మీకు తెలియను. ఈమె పేరు శర్మిష్ఠ, వృషపర్వ చక్రవర్తి కు మార్తా, నా దాసి. ఎప్పుడూ నన్ను సేవిస్తూ ఉంటుంది. మిగిలిన వారందరూ నా పరిచారికలు. రాజా, నేను నూతిలో పడ్డప్పుడు నువ్వు నీ చేతిని నాకు అందించి, నన్ను బయటకు లాగావు. అప్పుడే మనకు పాణిగ్రహణమైనది. అందుకని నీవు నన్ను వివాహమాడుము. ఈ శర్మిష్ఠతో సహా వెయ్యి మంది పరిచారికలతో నన్ను సేవిస్తూ ఉంటాము" అని చెప్పింది.

దానికి యయాతి, "బాలా, ఇది ధర్మము కాదు. బ్రాహ్మణులు క్షత్రియ కన్యను వివాహమాడవచ్చు కాని, క్షత్రియుడు బ్రాహ్మణ కన్యను వివాహమాడ రాదు. ఇది ధర్మ పిరుద్ధము. రాజునైన నేనే అధర్మము చేసిన మిగిలిన వారు కూడా ధర్మము తప్పరా. అందుకని ఈ వివాహము జరగదు" అని అన్నాడు.

"యయాతి మహారాజా, నా తండ్రి శుక్రాచార్యుడు,

మహాభారతం

లోకానికి ధర్మా ధర్మ నిర్ణయం చేసేవాడు. ఆయన చెప్పితే ఒప్పుకుంటారా" అని దేవయాని అడిగింది.

దానికి యయాతి "ఆ మహానుభావుడు వచ్చి ఇది ధర్మ పిరుద్ధము కాదు అని చెప్పిన నేను సిన్ను తప్పక పివాహమాడెదను" అని అన్నాడు.

వెంటనే దేవయాని, తన పరిచారి కలను పంపి తన తండ్రిని రప్పించింది.

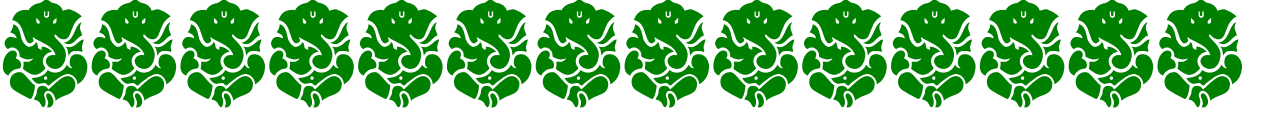
శుక్రుని చూచి యయాతి భక్తితో నమస్కరించాడు. "తండ్రి ఈ మహారాజుకు నాకు ఇది వరకే పాణిగ్రహణం జరిగింది. ఇప్పుడు నేను వేరే వారిని పివాహమాడటం తగునా చెప్పండి. యయాతి మహారాజే నా భర్త. మా పివాహము ధర్మ పిరుద్ధము కాకుండా తమరు అనుగ్రహించాలి" అని అడిగింది దేవయాని.

కన్న కూతురి మీద ప్రేమ శుక్రుని ఆ పివాహానికి అంగీకరింపచేసింది. "యయాతితో జరిగే ఈ పివాహము అధర్మము కాదు" అని చెప్పాడు శుక్రుడు.

మహాభారతం

యయాతీ సంతోషంగా దేవయానిని వివాహమాడటానికి ఒప్పుకున్నాడు. ఇరువురికి వివాహం జరిగింది. యయాతీ తన నగరానికి వెళ్లడానికి సన్నద్ధం అయ్యాడు.

శుక్రుడు శర్మిష్ఠను చూపించి "ఈమె వృషపర్వుని కూతురు శర్మిష్ఠ. అందరి పరిచారికల మాదిరి కాకుండా ఈమెకు ఆహారము, పానీయము అలంకారాలు మాత్రం ఇవ్వు. పడక సుఖం మాత్రం ఇవ్వ వద్దు" అని చెప్పాడు. యయాతీ సరే అన్నాడు.

యయాతీ తన భార్య అయిన దేవయానిని తీసుకొని, శర్మిష్ఠ, మిగిలిన పరిచారికలతో సహా తన నగరానికి వెళ్లాడు. దేవయానిని అంతఃపురంలో ఉంచాడు. శర్మిష్ఠను, మిగిలిన పరిచారికలను వేరే గృహంలో ఉంచాడు. దేవయానితో సకల భోగాలు అనుభవిస్తున్నాడు. దేవయానికి యయాతీకి యదువు, తుర్వుసుడు అనే కొడుకులు పుట్టారు. భర్తతోను, కొడుకులతోను, దేవయాని సుఖంగా కాలం గడుపుతూ ఉంది.

మహాభారతం

ఇది ఇలా ఉండగా, ఒక రోజు శర్మిష్ఠ
ఒంటరిగా కూర్చుని తన గురించి ఆలోచిస్తూ
ఉంది.

"ఒక రాక్షస రాజు పుత్రికగా పుట్టిన తాను,
అనేక భోగములు అనుభవించవలసిన తాను, ఇలా
దాసిగా కాలం వెళ్లబుచ్చవలెనా? తన యౌవనం
ఇలా వృధాకావలసిందేనా? తనకు పతి సుఖం
అనుభవించే భాగ్యం లేదా? తన జీవితం అడవి
కాచిన వెన్నెల అగునా ఏమి?

దేవయాసి చేసుకున్న అదృష్టం ఏమి. వఱుగా
భర్తతో సుఖం అనుభవిస్తూ ఉంది. కొడుకులను
కూడా కన్నది. ఒక స్త్రీ జీవితంలో, తగిన
భర్తను, కొడుకులను పొందుటయే పరమార్థము. ఈ
దేవయాసికి భర్త, కొడుకులు లభించారు. కాసి
నా విషయమే అర్థం కావడంలేదు. యయాతి
మహారాజును చూచినప్పటినుండి నామనసు
అతనియందే లగ్నం అయింది. యయాతి మహారాజు
నన్ను కూడా ప్రేమతో చూస్తున్నాడు. దేవయాసి ఎలా
యయాతిని తన భర్తగా చేసుకున్నదో నేను కూడా

మహాభారతం

అలాగే యయాతీని భర్తగా చేసుకుంటాను.
సంతానాన్నిపొందుతాను."

ఈవిధంగా ఆలోచించి శర్మిష్ఠ సమయంకోసం
ఎదురుచూస్తూ ఉంది.

ఒకరోజు యయాతీ మహారాజు శర్మిష్ఠ ఉన్న
వనానికి విహారానికి వచ్చాడు. అప్పుడు దేవయాసి
వెంటలేదు. శర్మిష్ఠ యయాతీని చూచి సిగ్గుపడింది.
ఇదే సమయము అనుకొని సిగ్గుపడిచి

"మహారాజా, తమరు మాయజమాని దేవయాసికి
భర్త. లోకాచారధర్మం ప్రకారం ఆమె పరిచారిక
నైన నాకు కూడా నువ్వు భర్తవే. భార్య, సేవకు
రాలు, పుత్రులు ఈ లోకంలో వీడని బంధాలు.
అందుకని, దేవయాసిని మీరు పెళ్లాడినప్పుడే ఆమె
దాసినైన నేను కూడా మీ భార్యనైనాను. నాకు మీ
పొందును అనుగ్రహించండి" అని ప్రార్థించింది.

!దానికి యయాతీ "బాలా, నీవు చెప్పినది
యుక్తమే. నా భార్య దాసివైన నీవు కూడా నా భార్య

స మానురాతివే. కాని శుక్రుడు నీకు పడక
సుఖమివ్వవద్దని ఆజ్ఞాపించాడు కదా. ఆయన
మాటలు నేను ఎలా తప్పాలి". అన్నాడు.

దానికి శర్మిష్ఠ నప్పి "మహారాజా, ప్రాణాలకు
హానికలిగిన పుడు, తన వద్దనున్న ధనం ఎవరన్నా
ఎత్తుకు పోతున్నపుడు, చావబోతున్న ఒక
బ్రాహ్మణుడిని రక్షించవలసిన పుడు, ఆడ వాళ్ల
పొందు అనుభవించేటప్పుడు, వివాహ
సమయములలోనూ, అబద్ధం చెప్పినా తప్పు కాదు
అని మహారుషులు చెప్పియున్నారు కదా. కాబట్టి,
నన్ను పొందుటలో మీరు శుక్రాచార్యుల వారి మాట
తప్పినా తప్పులేదు" అంది సిగ్గుతో తలవంచుకొని.

ఆమె మాటలకు, యయాతి అంగీకరించాడు.
ఆమెతో పడక సుఖమనుభవించాడు. వారు
ఇరువురి సమాగమానికి ఫలంగా శర్మిష్ఠ గర్భం
ధరించింది. ఒక కొడుకును కన్నది. ఇది
దేవయానికి తెలిసింది.

దేవయాని శర్మిష్ఠ వద్దకు వచ్చి "శర్మిష్ఠా,

మహాభారతం

నీవు శీలవంతురాలవు. పెళ్ళి కాకుండా భర్త లేకుండా నీకు కొడుకు ఎలా పుట్టాడు" అని అడిగింది.

దానికి శర్మిష్ఠ మరో అబద్ధం చెప్పింది. "దేవయానీ, నాకు ఒక మునీశ్వరుడు అనుగ్రహించి, పుత్రుడిని ప్రసాదించాడు" అని చెప్పింది. దేవయానీ ఆమె మాటలు నమ్మి, తన నివాసానికి వెళ్ళింది.

తరువాత, శర్మిష్ఠ కు యయాతీ మహారాజు వలన, ద్రుహ్యుడు, అనువు, పూరుడు అను ముగ్గురు కొడుకులు కలిగారు. ఒక రోజు ఆ ముగ్గురూ తోటలో ఆడుకుంటున్నారు. అక్కడకు దేవయానీ తన భర్త యయాతీతో కూడా అక్కడకు వచ్చింది.

ఆ ముగ్గురుకు మారులను చూచి "మీరు ఎవ్వరు. మీ తల్లితండ్రులు ఎవరు?" అని అడిగింది. ఆ ముగ్గురు బాలురు యయాతీ మహారాజును శర్మిష్ఠను చూపి "వీరే మా తల్లితండ్రులు" అని చెప్పారు. అప్పుడు దేవయానీకి సమస్తం తెలిసిపోయింది. ఆమెకు దుఃఖం పొల్లకు వచ్చింది. తన భర్త యయాతీ తనను

మహాభారతం

మోసగించాడని తెలుసుకుంది. వెంటనే తన తండ్రి శుక్రాచార్యుని వద్దకు వెళ్లింది. జరిగిన దంతా చెప్పింది. ఆమె వెంట యయాతీ కూడా వెళ్లాడు.

శుక్రాచార్యునికి నమస్కరించాడు.

శుక్రుడికి కోపం వచ్చింది. "యయాతీ మహారాజా, నువ్వు యవ్వన మదంతో నాకూతురికి ద్రోహం చేసావు. నా మాట తప్పావు. కాబట్టి నీన్నముసలి తన ము బాధించు గాక" అని శాపం పెట్టాడు.

దానికి యయాతీ శుక్రునితో "మహత్మా, నేను నీ కుమార్తెకు భర్తను. అలాగే నీ కుమార్తె దానికి కూడా భర్తనే. రుతుమతీ అయిన భార్య భర్తను సంతానం కావాలి అని అడిగితే నేను సిరాక రించడం అధర్మం కాదా. అందుకని నేను శర్మిష్ఠకు సంతానాన్ని ప్రసాదించాను. దీనికి తమరు కోపింపవచ్చునా? మహత్మా, నాకు విషయ వాంఛల మీద ఆసక్తి తగ్గలేదు. ఇంకా తమరి కుమార్తె, నా భార్య ఐన దేవయాసితో ఇంద్రియ సుఖములను అనుభవించవలెనని కోరిక గా ఉన్నది. ఈ ముసలి తన మును నేను భరించలేను.

మహాభారతం

నాకు పి ముక్తి ప్రసాదించండి" అని వేడుకున్నాడు.

దానికి శుక్రుడు "యయాతీ, నీ కొడుకులలో ఒకడికి నీ ముసలితనాన్ని ఇచ్చి, వాడి యవ్వనాన్ని నువ్వు తీసుకో. ఇంద్రియ సుఖాలు అన్ని అనుభవించిన తరువాత, నీ యవ్వనాన్ని నీ కుమారునికి ఇచ్చి మరల నీ ముసలితనాన్ని నువ్వు తీసుకో.

ఎవరైతే నీ ముసలితనాన్ని తీసుకొని నీ కుయవ్వనాన్ని ఇస్తాడో, ఆ కొడుకే నీ రాజ్యానికి వారసుడు అవుతాడు. నీ వంశాన్ని కొనసాగిస్తాడు" అని అన్నాడు.

యయాతీ తన కుమారులు ఐదుగురను పిలిచాడు. "కుమారులారా, శుక్రాచార్యుని ఆదేశ ము ప్రకారము, మీలో ఎవరైనా నా ముసలి తనాన్ని తీసుకొని, మీ యవ్వనాన్ని నాకు ఇవ్వగలరా" అని అడిగాడు.

అప్పుడు యయాతీ కుమారులైన యదువు, ద్రుప్యే, తుర్వసుడు, అనువు, యయాతీని చూచి "తండ్రీ, ముసలి తనము అనేది వయోభారం వలన

వస్తుంది. రోగం విధివశాత్తు వస్తుంది. కాబట్టి అపి
రెండూ మానవులు అనుభవించక తప్పదు.
కోరికోరి ఎవరూ రోగాన్ని, ముసలి తనాన్ని
మరొకరినుండి తీసుకోరు. అదియును కాక,
ముసలివాడు మన్మధుడైనా, యౌవనవతులు
అసవ్యంచుకుంటారు. దగ్గరకు రానివ్వరు. కాబట్టి
శరీర సుఖాలు అనుభవించవీలులేదు. కాబట్టి మీ
ముసలితనాన్ని తీసుకొనడం మాకు ఇష్టం లేదు”
అని చెప్పారు.

దానికి యయాతీకి కోపం వచ్చింది. ఆ
నలుగురిని ఈ విధంగా శపించాడు. “యదు
వంశానికి చెందిన వారు రాజ్యం చెయ్యడానికి
అనర్హులు. తుర్వుసు వంశానికి చెందిన వారు
ధర్మాధర్మములు తెలియని వారైన కిరాతులకు
రాజులు ఔతారు, ద్రుహ్యులు జలమయమైన
ప్రదేశములకు రాజులు ఔతారు. అనువు వంశము
నకు చెందిన వారు, యవ్వనములో ఉండగానే
మరణిస్తారు” శాపం పెట్టాడు.

ఇది అంతా చూచి, ఐదవ కుమారుడు

మహాభారతం

పూరుడు అనే వాడు ధైర్యంగా ముందుకు వచ్చాడు."తండ్రి నా యవ్వనాన్ని మీకు ఇస్తాను. మీ ముసలితనాన్ని నేను అనుభవిస్తాను" అన్నాడు.

దాసికి యయాతీ సంతోషించాడు. పూరుడు తన యవ్వనాన్ని తన తండ్రి యయాతీకి ఇచ్చాడు. ఆయన ముసలితనాన్ని తను స్వీకరించాడు. యయాతీ మరలనవయవ్వనుడైనాడు. తన భార్య ఐన దేవయాసితో సకల సుఖాలు అనుభవించాడు. వేయి సంవత్సరాలు యవ్వనవంతుడిగా ఇంద్రియ సుఖాలు యధేచ్ఛగ అనుభవించాడు. తృప్తి చెంది, మరల తన యవ్వనాన్ని తన కుమారుడైన పూరుసికి ఇచ్చాడు. తన ముసలితనాన్ని తీరిగి స్వీకరించాడు. శుక్రాచార్యుని ఆదేశం ప్రకారం పూరుడిని తన సామ్రాజ్యసికి చక్రవర్తిని చేసాడు.

కాసి పురజనులకు ఇదీ నచ్చలేదు. పెద్ద వాడైన యదువు ఉండగా, ఆఖరి వాడు పైగా దాసి పుత్రుడు ఐన పూరుడికి రాజ్యాధికారము ఎలా వస్తుందని యయాతీని అడిగారు.

మహాభారతం

“పురజనులారా, యదువు నా పెద్దకుమారుడే. కాసి తండ్రి మాట పినలేదు. గర్వంగా ప్రవర్తించాడు. తండ్రి మాట పినసివాడు, తండ్రి ఆస్తికి వారసుడు ఎలా అవుతాడు. పూరుడు చిన్నవాడైనా నా పట్ల గౌరవ మర్యాదలు కలవాడు. నా మాట నెరవేర్చాడు. అందుకే నా సామ్రాజ్యానికి అతనే వారసుడు” అని యయాతీ సిర్లయించాడు.

(ఇక్కడ మనం ఒక విషయం గమనించాలి. ఈ రోజుల్లో వృద్ధాశ్రమాలు పెరిగి పోతున్నాయి. సిర్లక్ష్యం చెయ్యబడతల్లి తండ్రులు ఎక్కువ అవుతున్నారు. తల్లి తండ్రుల డబ్బుతో పెరిగి పెద్దవారయి, ఎంతో ఖర్చుతో పై చదువులు చదువుకున్నవారు, తండ్రి ఆస్తి నంతా చేజిక్కించుకున్నవారు, తల్లి తండ్రులను సిర్లక్ష్యం చేస్తున్నారు. అలాంటి వారికి కొన్ని వేల ఏండ్ల క్రితం యయాతీ చెప్పిన మాటలు వర్తిస్తాయి. తల్లి తండ్రులను సిర్లక్ష్యం చేసిన కొడుకులు వాళ్ల ఆస్తికి ఎలా వారసులవుతారు? అని సూటిగా ప్రశ్నించాడు యయాతీ. అదే ప్రశ్న ఈ తరం వారు ఎవరికి వారు వేసుకుంటే బాగుంటుందని నా ఆశ. కనీసం కొందరి

మహాభారతం

వృద్ధులైన తల్లి తండ్రుల కళ్ళలో అయినా ఆశాజ్యోతులు వెలుగుతాయి".

తరువాత యయాతి తపోవనానికి వెళ్ళాడు. వెయ్యి సంవత్సరాలు తపస్సు చేశాడు. దేవ లోకం నుండి వచ్చిన పిమానంలో బ్రహ్మ లోకానికి వెళ్ళాడు. అక్కడ కొన్ని కల్పములు గడిపి, ఇంద్ర లోకానికి వెళ్ళాడు. ఇంద్రుడు యయాతిని సాదరంగా ఆహ్వానించాడు. మర్యాదలు చేసాడు.

ఇంద్రుడు యయాతితో "యయాతి మహారాజా, నీవు నీ కుమారుడి యొక్క యవ్వనాన్ని గ్రహించి, అతనికి రాజ్య భారాన్ని అప్పగించేటప్పుడు, నీవు అతనికి ఏమేమి నీతులు బోధించావు" అని అడిగాడు.

దానికి యయాతి "మహేంద్రా, ఎప్పుడూ మంచి వాళ్ళతో స్నేహం చెయ్యాలి. వారితోనే మాట్లాడాలి. ఒకరికి ఇవ్వాలే గాని, మరొకరి నుండి ఏమీ తీసుకోకూడదు. అందరినీ తృప్తిగా ఉండేట్టు చూడాలి. ఎప్పుడూ ఎదుటి వారికి సంతోషం కలిగించే పిధంగా నిజమే మాట్లాడాలి. ఎదుటి వారి మీద

మహాభారతం

దయకఠిగి ఉండాలి. గర్వం, కోపం, లోభం మొదలై
నపి దగ్గరకు రాసివ్వ కూడదు. అసి చెప్పాను”
అసి అన్నాడు.

దాసికి ఇంద్రుడు సంతోషించాడు. కాసి
యయాతినీ పరీక్షించదలచి, “యయాతీ మహారాజా,
నువ్వు ఏమి తపస్సు చేసావో స్వర్గ లోక భోగాలు
అనుభవిస్తున్నావు. నీ తపస్సు చాలా గొప్పది” అసి
అన్నాడు.

అప్పుడు యయాతీలో కొంచెం గర్వం తలె
త్తొంది. ఇంద్రుడు లాంటివాడు తనను పొగుడు
తున్నాడు కదా అసి గర్వంగా తలచాడు.

“అవును మహేంద్రా, ఈ లోకంలో మానవులు
కాసి, దేవతలు కాసి, మహామునులు కాసి చేసిన ఏ
తపస్సు ఐనా నేను చేసిన తపస్సుకు సమానం
కావు” అసి గర్వంగా పలికాడు.

అప్పుడు ఇంద్రుడు అతనిని చూచి, “యయాతీ,
నీలో గర్వమింకా నశించలేదు. ఈ మాటలో నీ

పుణ్యం వారించి పోయింది. నువ్వు స్వర్గ లోకం లో ఉండటానికి అర్హుడవు కావు. మానవ లోకానికి వెళ్లు" అని చెప్పాడు.

దానికి యయాతి "మహేంద్రా, నేను మానవ లోకానికి వెళ్ల లేను. నక్షత్ర లోకానికి వెళ్తాను" అని అన్నాడు. దానికి ఇంద్రుడు సమ్మతించాడు. యయాతి నక్షత్ర లోకానికి వెళ్లాడు.

అక్కడ యయాతి కూతురు కొడుకులు (మనుమలు), అష్టకుడు మొదలైన వారు ఉన్నారు. వారు యయాతిని కలుసుకున్నారు.

"మీరు ఎవరు ఇక్కడకు ఎందుకు వచ్చారు" అని అడిగారు.

దానికి యయాతి "నేను నహుషుడి కుమారుడను, యయాతి మహారాజును. నేను చేసిన పుణ్య ఫలం వలన, బ్రహ్మలోకము, దేవ లోకము, దర్శించి ఇప్పుడు ఇక్కడకు వచ్చాను" అని అన్నాడు.

మహాభారతం

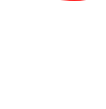
అప్పుడు అష్టకుడు మొదలైన వారు అతనిని తమ తల్లికి తండ్రిగా గుర్తించారు. అతని నుండి జీవుల పిండోత్పత్తి మిగిలిన విషయాలు తెలుసుకోవాలనుకున్నారు. వారికి యయాతి ఇలా చెప్పసాగాడు.

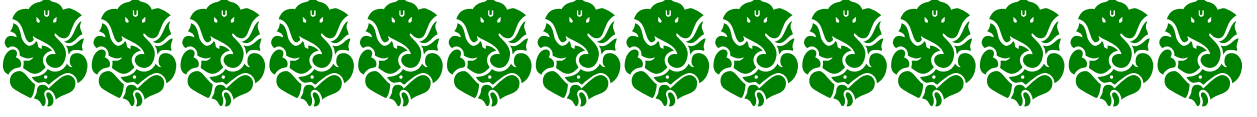
"అన్ని జీవుల యందు దయ కలిగి ఉండటం, ఎప్పుడూ నిజం పలకడం, వేటిని మించి ధర్మం మరొకటి లేదు. ఇతరులను బాధించడం అధర్మం.

(ఇక్కడ మనం ఒకటిచెప్పుకోవాలి. ఈ రోజుల్లో మానవత్వం నశించిపోయింది. జంతువుల కన్నా మనంగా ప్రవర్తిస్తున్నారు. పులి సాటి పులిని చంపదు. సింహము తోటి సింహాన్ని చంపదు. పిల్లి కూడా సాటి పిల్లిని చంపదు. కాసి మానవుడు. సాటి మనిషిని నిర్ధాక్షిణ్యంగా చంపుతున్నాడు. మారణ వోమం చేస్తున్నాడు. తీవ్రవాదం పెచ్చరిల్లుతోంది. బాంబు దాడులు జరుగుతున్నాయి. తుపాకులు గర్జిస్తున్నాయి. ఇవన్నీ దేనికి? సాటి మనిషిని చంపడానికి. న్యాయస్థానాల్లో దేవుడి మీద ప్రమాణం చేసి మరీ పచ్చి అబద్ధాలు చెపుతున్నారు. మరి ఈ

మహాభారతం

నాటి మానవులకు నాడు యయాతీ చెప్పిన సూక్తులు వర్తించవా? వర్తిస్తే ఎందుకు పాటించరు?" ఆలోచించండి)

ఇంకా యయాతీ ఇలా చెప్పసాగాడు:

"స్త్రీ గర్భంలో ఋతు కాలమందు రజస్సు ఉద్భవిస్తుంది. అది పురుషుడి రేతస్సుతో చేరి పిండంగా మారుతుంది. ఆ పిండము శబ్దము, స్పర్శ, మొదలైన 5 తన్మాత్రలు ఒక రూపం పొందుతుంది. తొమ్మిది నెలలు గర్భంలో ఉండి, ఈ లోకంలోకి ప్రవేశిస్తుంది. పుట్టిన తరువాత, కంటితో చూస్తూ, చెవులతోపింటూ, నోటితో మాట్లాడుతూ, ముక్కుతో వాసన పీలుస్తూ నోటితో ఆహారాన్ని స్వీకరిస్తూ, మంచి పనులు చెడ్డ పనులూచేస్తుంటారు. చేసిన పుణ్యం ఎక్కువైతే మరు జన్మలో మంచి గర్భములలో జన్మిస్తారు. ఆఖరుకు మోక్షం పొందుతారు. పాపము చేసిన వాళ్లు పశువులు గాను, పక్షులు గాను జన్మించి తమ పాపాలు అనుభవిస్తారు. నిత్యం గురువుల సేవ చేస్తూ, యజ్ఞ యాగాలు చేస్తూ, ఇతరులనుండి ఏమీ

మహాభారతం

తీసుకోకుండా, తమకు ఉన్న దాన్ని దానంచేస్తూ, ఉండేవాళ్లు మంచి వాళ్లు. గర్వంతోనూ, ఆడంబరంతోనూ చేసే పనులు, యజ్ఞాలు యాగాలు మంచి పాపాలు." అని చెప్పాడు యయాతి.

తరువాత, అష్టకుడు మొదలైన వారు యయాతితో, "యయాతి మహారాజా, మేము ఇక్కడే ఉండవలెనా, మాకు పుణ్య లోకాలు లేవా" అని అడిగారు.

దానికి యయాతి "మీకు తప్పకుండా పుణ్య లోకాలు ఉన్నాయి" అన్నాడు. యయాతి మనుమలు పుణ్యం చేసుకున్నారు కాబట్టి పుణ్య లోకాలకు వెళ్లారు. వారితో కూడ ఉన్న యయాతికి, వారి సాంగత్యము వలన పుణ్య లోకాలు లభించాయి. అందరూ కలిసి పుణ్య లోకాలకు వెళ్లారు.

మహాభారతము
ఆది పర్వము తృతీయాశ్వాసము
సమాప్తము.

